

Lukács evangéliuma – 9

Az apostolok küldetése.

¹Összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik az ördögök fölött és a betegségek gyógyítására. ²Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát és gyógyítsák meg a betegeket. ³„Semmit se vigyetek az útra – hagyta meg nekik –, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, se egy váltás ruhát. ⁴Ha egy házba betértek, ott szálljatok meg és onnét induljatok tovább. ⁵Ha valahol nem fogadnak be benneteket, hagyjátok ott a várost, és még a port is rázzátok le lábatokról ellenük tanúsággul.” ⁶Útra keltek hát, bejárták a falvakat, mindenütt hirdették az evangéliumot és gyógyították a betegeket.

Heródes kíváncsisága.

⁷Heródes negyedes fejedelem mindenről hallott, ami csak történt, és nagy kétségek gyötörték. Némelyek azt állították, hogy János támadt fel a halálból, ⁸mások azt, hogy Illés jelent meg, ismét mások pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valaki. ⁹Heródes így töprengett: „Jánost lefejeztettem. Ki lehet hát, akiről ilyeneket hallok?” És kereste a módját, hogy lássa.

A csodálatos kenyérszaporítás.

¹⁰Az apostolok visszatértek, s mindenről beszámoltak neki. Akkor elvonult velük egy csendes tájékra, Betsaida városának környékére. ¹¹Amikor a nép megtudta, utánament. Szívesen fogadta őket, és beszélt nekik az Isten országáról, akik pedig gyógyulást kerestek, azokat meggyógyította. ¹²A nap már hanyatlóban volt. Odament hozzá a tizenkettő: „Hagyd, hadd menjen el a nép – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákban szállást és ételment keressenek maguknak, mert itt a pusztában vagyunk.” ¹³„Ti adjatok nekik enni” – válaszolta. „Nincs, csak öt kenyérünk és két halunk – mondták. – El kellene mennünk, hogy ennyi népnek ennivalót vegyünk.” ¹⁴Volt ott vagy ötezer férfi. Erre azt az utasítást adta tanítványainak: „Telepítsétek le őket olyan ötvenes csoportokban.” ¹⁵Úgy is tettek, letelepedtek mindnyájan. ¹⁶Most kezébe vette az öt kenyeret és a két halat. Föltekintett az égre, megáldotta, és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek. ¹⁷Mindnyájan ettek és jól is laktak, s végül még tizenkét kosárra való maradékot szedtek össze.

Péter vallomása.

¹⁸Amikor egyszer egyedül imádkozott, csak tanítványai voltak ott vele, megkérdezte tőlük: „Kinek tartanak engem az emberek?” ¹⁹Ezt válaszolták: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van aki Illésnek, mások szerint a régi próféták közül támadt fel valaki.” ²⁰Most hozzájuk fordult: „Hát ti?” Péter válaszolt: „Az Isten Fölkentje vagy.” ²¹Rájuk parancsolt, hogy ezt ne mondják el senkinek. ²²„Mert – mondta – az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, főpapok és írástudók nem ismerik el, megölik, de harmadnap feltámad.”

Jézus követése.

²³Amikor az egész néphez szólt, ezt mondta: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen. ²⁴Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti. ²⁵Mert mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de maga elpusztul vagy súlyos kárt szenved? ²⁶Aki ugyanis szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön a maga és az Atya, meg a szent angyalok dicsőségében. ²⁷Igazán mondom nektek, hogy azok közül, akik itt állnak, némelyek nem halnak meg, míg meg nem látják az Isten országát.”

Jézus színeváltozása.

²⁸E beszéde után mintegy nyolc napra történt, hogy kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni. ²⁹Míg imádkozott, külseje teljesen átváltozott, ruhája fehér lett és ragyogó. ³⁰És íme, két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés. ³¹Megdicsőülten jelentek meg, és a haláláról beszélgettek, amelyet Jeruzsálemben kell majd elszenvednie. ³²Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és mellette a két férfit. ³³Ezek már épp menni készültek. Péter így szólt Jézushoz: „Mester, jó nekünk itt lenni! Csinálunk három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Nem tudta, hogy mit beszél. ³⁴Miközben ezt mondta, felhő támadt és elborította őket. Félték, amikor a felhőbe jutottak. ³⁵A felhőből szózat hallatszott: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok!” ³⁶Amikor a szózat elhangzott, Jézus egyedül volt. Hallgattak, és senkinek sem mondtak el semmit abból, amit láttak.

A nyavalyatörős gyermek.

³⁷Másnap történt, hogy amint lejöttek a hegyről, nagy tömeg közeledett. ³⁸Akkor egy férfi kiáltott hozzá a tömegből: „Mester, könyörgök, tekints fiamra, egyetlen gyermekemre! ³⁹Mert íme, időnként egy lélek keríti hatalmába, felordít, az meg gyötri, marcangolja, úgy, hogy habzik a szája, s csak nehezen hagyja el, azután, hogy agyonkínózta. ⁴⁰Már kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki belőle, de nem tudták.” ⁴¹Jézus így válaszolt: „Hitetlen és romlott nemzedék! Meddig maradjak még körülötökben? Meddig tűrjelek benneteket? Hozd hát ide a fiadat!” ⁴²Ahogy feléje tartott, az ördög ide-oda rángatta, és a földhöz vagdosta a fiút, de Jézus ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a fiút és visszaadta apjának. ⁴³Mindannyian igen elámultak az Isten nagyságán.

Jézus másodszor jövendöl szenvedéséről.

⁴³Még mindnyájan álmélkodtak azon, amit tett, amikor így szólt tanítványaihoz: ⁴⁴„Véssétek jól emlékezetetekbe ezeket a szavakat: Az Emberfiát az emberek kezébe adják.” ⁴⁵De nem értették meg ezt a beszédet, el volt előlük rejtve, hogy ne értsék meg. De megkérdezni mégsem merték.

Az alázatosság.

⁴⁶Fölmerült köztük a kérdés, hogy közülük ki a nagyobb. ⁴⁷Jézus szívük gondolatainak láttán odahívott egy gyereket, maga mellé állította, ⁴⁸s így szólt hozzájuk: „Aki befogadja ezt a gyermeket a nevemben, engem fogad be. S aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött. Mert aki a legkisebb köztetek, az az igazán nagy.” ⁴⁹János vette át a szót: „Mester – mondta –, láttunk egy embert, aki ördögöket űzött a nevedben, de megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk.” ⁵⁰Jézus így válaszolt: „Ne tiltsátok meg! Mert aki nincs ellenetek, az veletek van.”

III. ÚTON JERUZSÁLEM FELÉ

A samáriaiak nem fogadják be Jézust.

⁵¹Amikor már közeledtek szenvedésének és megdicsőülésének napjai, szilárdan elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy. ⁵²Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, s eljutottak a számáriaiak egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. ⁵³De nem fogadták be, mert meglátszott rajta, hogy Jeruzsálembe megy. ⁵⁴Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, ha akarod, lehívjuk az égből a tüzet, hadd pusztítsa el őket!” ⁵⁵De ő hozzájuk fordult és rájuk pirított. ⁵⁶Ezután más faluba mentek.

Jézus követése.

⁵⁷Amint mentek az úton, valaki megszólította: „Követlek, bárhová mész is.” ⁵⁸Jézus azonban ezt mondta: „A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.” ⁵⁹Egy másikat felszólított: „Kövess engem!” Az így válaszolt: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.” ⁶⁰„Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat – mondta neki –, te meg menj, és hirdesd az Isten országát.” ⁶¹Egy harmadik ezt mondta neki: „Uram, követlek, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól.” ⁶²Jézus így válaszolt: „Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.”